

Cuvântul Vieții

Iulie 2024

«Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă [de nimic]» (Ps 23[22],1).

Psalmul 23 este unul dintre cei mai cunoscuți și mai iubiți psalmi. Este un cântec de încredere și în același timp are caracterul unei profesii de credință pline de bucurie. Cel care se roagă aparține poporului lui Israel, căruia Domnul i-a promis prin profeți că va fi Păstorul lor. Autorul își proclamă fericirea personală de a se ști protejat în Templu¹, un loc de adăpost și de har, dar el dorește, cu experiența lui, să-i încurajeze și pe alții să se încreadă în prezența Domnului.

«Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă [de nimic]»

Imaginea păstorului și a turmei este foarte dragă întregii literaturi biblice. Pentru a o înțelege bine trebuie să mergem cu gândul la deșerturile aride și stâncoase din Orientul Mijlociu. Păstorul își conduce turma care se lasă

¹ Cf. Ps 23,6.

dusă cu blândețe, căci fără el s-ar rătăci și ar muri. Oile trebuie să învețe să i se încredințeze lui, ascultându-i vocea. El este, înainte de toate, însoțitorul lor constant în călătorie.

«Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă [de nimic]»

Acest psalm ne invită să întărim relația noastră intimă cu Dumnezeu, experimentând iubirea Sa. Unii s-ar putea întreba de ce autorul ajunge să spună că „nu duce lipsă de nimic”? Experiența noastră zilnică nu este niciodată lipsită de probleme și de provocări, de sănătate, de familie, de muncă etc., ca să nu mai vorbim de imensele suferințe pe care le trăiesc astăzi atât de mulți frați și surori din cauza războiului, a consecințelor schimbărilor climatice, a migrației, a violenței...

«Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă [de nimic]»

Poate că cheia interpretării se află în versetul în care citim „căci tu ești cu mine” (*Ps 23,4*). Este vorba despre certitudinea în iubirea unui Dumnezeu care ne însoțește mereu și face să ne trăim existența într-un mod diferit. Chiar Lubich scria: „Un lucru este să știm că putem recurgem la o Ființă care există, care are milă de noi, care a plătit pentru păcatele noastre, și altceva este să trăim și să ne simțim în centrul predilecțiilor lui Dumnezeu, cu consecința alungării oricărei frici care ne frânează, a oricărei singurătăți, a oricărui sentiment de a fi orfani, a

oricărei incertitudini. [...] Persoana știe că este iubită și crede în această iubire cu toată ființa ei. I se abandonează cu încredere și pe ea vrea să o urmeze. Circumstanțele vieții, fie că sunt triste sau vesele, sunt luminate de un motiv de iubire care le-a vrut sau le-a permis pe toate²”.

«Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă [de nimic]»

Dar cel care a dus la împlinire această frumoasă profeție este Isus care, în Evanghelia după Ioan, nu ezită să se numească „Păstorul cel bun”. Relația cu acest păstor este caracterizată de o relație personală și intimă: „Eu sunt păstorul cel bun. Eu le cunosc pe ale mele și ale mele mă cunosc pe mine”. (In 10,14-15). El le conduce la pășunile Cuvântului său care este viață, în special Cuvântul care conține mesajul cuprins în „Porunca cea nouă”, care, dacă este trăită, face „vizibilă” prezența Celui Înviaț în comunitatea adunată în numele Său, în iubirea Sa³.

Editat de Augusto Parody Reyes și de echipa Cuvântul Vieții

² C. Lubich, *L'essenziale di oggi*, ScrSp/2, Città Nuova, Roma 1997², p. 148.

³ Cf. *Mt 18, 20*.

